

9 Φεβρουαρίου 2026

**Η ακρίβεια ως καθεστώς και το στεγαστικό ως κρίση.
Πώς οι μισθοί εξανεμίζονται και η κατοικία μετατρέπεται σε πρόνομο!**

Η ακρίβεια στην Ελλάδα δεν αποτελεί πλέον μια παροδική οικονομική δυσκολία ούτε ένα εξωτερικό σοκ που «εισήχθη» από τις διεθνείς αγορές. Έχει μετατραπεί σε **μόνιμο καθεστώς, το οποίο διαβρώνει συστηματικά τους μισθούς**, υπονομεύει την κοινωνική συνοχή και αναδιανέμει εισόδημα από την εργασία προς το κεφάλαιο. Παράλληλα, **το στεγαστικό πρόβλημα έχει λάβει διαστάσεις κοινωνικής κρίσης**, καθιστώντας την πρόσβαση σε αξιοπρεπή κατοικία ολόένα και πιο δύσκολη για τους εργαζομένους, τους νέους και τα χαμηλά και μεσαία εισοδήματα.

Οι πραγματικοί μισθοί στην Ελλάδα βρίσκονται σε διαρκή υποχώρηση. Ακόμη και όταν καταγράφονται ονομαστικές αυξήσεις, αυτές **εξανεμίζονται από την άνοδο των τιμών** σε βασικά αγαθά: τρόφιμα, ενέργεια, μεταφορές, στέγαση. **Η ακρίβεια λειτουργεί ως ένας σιωπηρός φόρος στην εργασία**, πλήττοντας δυσανάλογα όσους δεν έχουν περιθώρια αποταμίευσης ή εναλλακτικές πηγές εισοδήματος.

Η κυβέρνηση επιλέγει να παρουσιάζει την κατάσταση ως «γενικευμένο ευρωπαϊκό φαινόμενο», αποσιωπώντας το γεγονός ότι **στην Ελλάδα οι μισθοί παραμένουν από τους χαμηλότερους στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ενώ το κόστος ζωής προσεγγίζει ή και ξεπερνά χώρες με πολλαπλάσια εισοδήματα.**

Ένας/μία νεοδιόριστος/η εκπαιδευτικός αμείβεται με το «αστρονομικό» ποσό των 810 ευρώ, ενώ ένας/μία εκπαιδευτικός με 40 χρόνια υπηρεσίας, διδακτορικό και μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών αμείβεται με 1540 ευρώ! Δηλαδή με **810 ευρώ εισέρχεσαι στην εκπαίδευση και με 1540 ολοκληρώνεις τον εργασιακό σου κύκλο!** Και κανένα κυβερνητικό στέλεχος δεν ντρέπεται γι' αυτό, κανένα δεν απολογείται. Αντίθετα, προκαλούν με δηλώσεις, όπως «ο τζάμπας πέθανε»!

Η πολιτική αντιμετώπισης της ακρίβειας περιορίζεται σε αποσπασματικά επιδόματα και προσωρινές ενισχύσεις, τα οποία δεν αλλάζουν τη δομή του προβλήματος. Αντί για ουσιαστική ρύθμιση των αγορών, ενίσχυση των ελεγκτικών μηχανισμών και σύγκρουση με ολιγοπωλιακές πρακτικές, η κυβέρνηση επιλέγει τη διαχείριση της δυσαρέσκειας και όχι την αντιμετώπιση των αιτιών. Το αποτέλεσμα είναι η παγίωση μιας οικονομίας όπου η κατανάλωση διατηρείται τεχνητά, ενώ **η αγοραστική δύναμη των εργαζομένων συρρικνώνεται διαρκώς.**

Η κρίση κόστους ζωής βρίσκει την πιο σκληρή της έκφραση στο στεγαστικό πρόβλημα. **Τα ενοίκια αυξάνονται με ρυθμούς που δεν έχουν καμία σχέση με την εξέλιξη των μισθών, μετατρέποντας τη στέγη από κοινωνικό δικαίωμα σε είδος πολυτελείας.** Νέοι εργαζόμενοι αναγκάζονται να παραμένουν στο πατρικό τους ή να διαθέτουν δυσανάλογο ποσοστό του εισοδήματός τους για ενοίκιο, ενώ οικογένειες συμπιέζουν άλλες βασικές ανάγκες για να διατηρήσουν μια στοιχειώδη κατοικία.

Η κυβερνητική ευθύνη στο στεγαστικό είναι άμεση και πολυεπίπεδη. Η πλήρης απουσία δημόσιας στεγαστικής πολιτικής, η εγκατάλειψη της κοινωνικής κατοικίας και η ανοχή ή και ενθάρρυνση της εμπορευματοποίησης της στέγης, έχουν δημιουργήσει ένα εκρηκτικό μείγμα. Η ανεξέλεγκτη εξάπλωση της βραχυχρόνιας μίσθωσης, η είσοδος επενδυτικών κεφαλαίων στην αγορά ακινήτων και η αντιμετώπιση της κατοικίας αποκλειστικά ως επενδυτικού προϊόντος εκτοπίζουν τους μόνιμους κατοίκους από τις πόλεις τους.

Η κυβέρνηση επιλέγει να μιλά για «ανάπτυξη της αγοράς ακινήτων» και «επενδυτική εμπιστοσύνη», αποφεύγοντας να αναγνωρίσει ότι αυτή η ανάπτυξη γίνεται εις βάρος της κοινωνικής

πλειοψηφίας. Το στεγαστικό πρόβλημα δεν είναι αποτέλεσμα φυσικών νόμων της αγοράς, είναι το προϊόν συγκεκριμένων πολιτικών επιλογών, οι οποίες ευνοούν την κερδοσκοπία και αδιαφορούν για την κοινωνική λειτουργία της κατοικίας.

Η σύνδεση ακρίβειας και στεγαστικού είναι καθοριστική. Όταν **το ενοίκιο απορροφά το 40% ή και το 50% του μισθού**, κάθε αύξηση τιμών στα βασικά αγαθά μετατρέπεται σε κοινωνικό σοκ. Οι εργαζόμενοι δεν φτωχοποιούνται επειδή «δεν προσαρμόζονται», αλλά επειδή το οικονομικό μοντέλο που εφαρμόζεται βασίζεται στη συστηματική υποτίμηση της εργασίας και στην αποθέωση της αγοράς χωρίς κοινωνικούς φραγμούς.

Η ακρίβεια και το στεγαστικό δεν είναι τεχνικά προβλήματα που λύνονται με καλύτερη επικοινωνία ή προσωρινά μέτρα. Είναι βαθιά πολιτικά ζητήματα που αφορούν τη διανομή του πλούτου, την ισορροπία ισχύος μεταξύ εργασίας και κεφαλαίου και τον ρόλο του κράτους. Όσο η κυβέρνηση αρνείται να τα αντιμετωπίσει ως τέτοια, η καθημερινότητα των εργαζομένων θα επιδεινώνεται και η κοινωνική δυσaréσκεια θα εντείνεται.

Σε μια χώρα όπου η εργασία δεν εξασφαλίζει αξιοπρεπή διαβίωση και η στέγη μετατρέπεται σε προνόμιο, το πρόβλημα δεν είναι η «ακρίβεια». Το πρόβλημα είναι το ίδιο το οικονομικό και πολιτικό υπόδειγμα που τη γεννά και τη συντηρεί.

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ εκπαιδευτικών πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης καταγγέλλει την κυβερνητική πολιτική που έχει καταδικάσει τους εργαζομένους σε ανέχεια. Καλεί όλες τις δυνάμεις της εργασίας να εγκαταλείψουν τις μάχες «οπισθοφυλακών» και να βάλουν στην προμετωπίδα των αγωνιστικών τους διεκδικήσεων την **οικονομική αναβάθμιση**, ώστε να μπορούμε να ζούμε αξιοπρεπώς από τον μισθό μας. Οι συνδικαλιστικές μάχες δεν κερδίζονται με «επαναστατική γυμναστική». **Χρειάζονται πολύμορφες αγωνιστικές δράσεις που δεν θα προκύπτουν ως αποτέλεσμα κομματικών σχεδιασμών, θα είναι «εξωστρεφείς», θα δημιουργούν συμμαχίες, θα είναι τεκμηριωμένες, ρεαλιστικά σχεδιασμένες και θα ακουμπούν στις πραγματικές ανάγκες της κοινωνίας και της εκπαίδευσης.**

**Δημοκρατική Συνεργασία
Εκπαιδευτικών Π.Ε.**